

Sygn. akt: V C 131/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Mrągowie V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w B.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Andrzej Łotowski
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Emilia Kościan

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2014 r.

sprawy z powództwa Ł. K.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę i inne

- zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda Ł. K. kwotę 7.139,31 zł (siedem tysięcy sto trzydzieści dziewięć złotych 31/100) z odsetkami ustawowymi od kwoty 5.026, 53 zł od dnia 12 lutego 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 2.112, 78 zł od dnia 5 listopada 2014 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda Ł. K. kwotę 1.967,31 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;
- nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. dla Skarbu Państwa kwotę 1.243,38 zł tytułem nie uiszczonych opłat i wydatków.

UZASADNIENIE

Powód Ł. K. żądał zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.026,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2013 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 22 października 2012 r. w B. kierująca pojazdem m-ki O. (...) o nr rej. (...) nie dopełniła obowiązku zachowania szczególnej ostrożności oraz nie utrzymała bezpiecznej odległości od jadącego przed nią w tym samym kierunku pojazdu m-ki N. (...) o nr rej. (...) prowadzonego przez E. L., która zatrzymała się przed pojazdem poprzedzającym pojazd m-ki S. (...) o nr rej. (...) prowadzonym przez A. K., która zatrzymała się przed przejściem dla pieszych, w wyniku tego uderzyła ona w tył pojazdu N. (...), zaś ten siłą bezwładności uderzył pojazd S. (...) w następstwie czego A. K. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej oraz skręcenia odcinka szyjnego, piersiowego i lędźwiowego kręgosłupa, które to obrażenia naruszyły sprawne funkcjonowanie jej organizmu na okres powyżej 7 dni. Pojazd S. należy do powoda Ł. K. oraz W. K., który sceadował swoją wierzytelność wobec zakładu ubezpieczeniowego na powoda. Wskutek opisanego wyżej zdarzenia, w pojeździe m-ki S. (...) uszkodzeniu uległy tylny zderzak wspornik zderzaka tylnego, belka zderzaka (uszkodzenie ujawnione po zdemontowaniu zderzaka), listwa zderzaka - pęknięta, pokrywa bagażnika, poprzeczka, fotel - tj. szkielet siedzenia kierowcy.

Ze względu na zakres uszkodzeń, pojazd kwalifikował się do naprawy.

Wyplacona dotychczas przez pozwanego kwota jest zdecydowanie zaniżona. Powód nie ma możliwości dokonania naprawy pojazdu i przywrócenia go do stanu sprzed szkody dysponując jedynie kwotą 969,55 złotych.

Powód przedłożył pozwanemu kosztorys sporządzony w systemie eksperckim.

W przedłożonym kosztorysie przedstawiony został przewidywany koszt naprawy uszkodzonego". pojazdu (tj. 5996,08 zł), który obejmuje - zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego - celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Brak jest przy tym podstaw do stwierdzenia, że są to - jak gołosłownie wywodził dotychczas pozwany - koszty "maksymalne".

Podnieść przy tym należy, że to zakład ubezpieczeń powinien wykazać, że przedstawione koszty ewentualnie doprowadzą do wzrostu wartości pojazdu. Ubezpieczyciel nie może bowiem wymagać, aby poszkodowany użył do naprawy części zamiennych skoro uprzednio w pojeździe były zamontowane części oryginalne. Dopiero wykazanie przez ubezpieczyciela, że ich zamontowanie prowadziłyby do wzrostu wartości pojazdu, mogłoby stanowić podstawę do odpowiedniego obniżenia odszkodowania (tak: uchwała SN w składzie 7 sędziów z dnia 12.04.2012 r., sygn. akt III CZP 80/11).

Zdaniem pozwanego stawka za roboczogodzinę winna wynosić 45 złotych - co pozostaje w pełnym oderwaniu od rzeczywistych cen, jakie za swoje usługi oferują zakłady blacharsko-mechaniczne. Średnie stawki na tutejszym rynku, oscylują bowiem w granicach 90-130 złotych za roboczogodzinę.

Podnieść również należy, iż po zdemontowaniu zderzaka tylnego okazało się, że uszkodzeniu uległa również belka, wsporniki zderzaka tylnego oraz listwy. Z uwagi na rozmiar uszkodzenia zderzak ten kwalifikuje się do wymiany.

Ponadto podczas przedmiotowego zdarzenia uszkodzeniu uległ mechanizm-szkielet fotela kierowcy. Pozwany jednak bezpodstawnie stwierdził, iż doszło do tego w innych okolicznościach.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. nie uznał powództwa i wnosił o jego oddalenie.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany podał, że kwestionuje twierdzenia powoda dotyczące zarówno zakresu powstałych uszkodzeń jak i wysokości kosztów naprawy pojazdu. W ocenie pozwanego, zważywszy na niewielki zakres uszkodzeń pojazdu marki N., o numerze rej. (...) nie jest możliwe, aby wskutek kolizji z dnia 22 października 2012 r. mogło nastąpić w szczególności uszkodzenie konstrukcji szkieletu siedzenia kierowcy w pojeździe marki S., o numerze rej. (...) J. Należy również podnieść, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, "ekspertyza sporządzona przez rzeczoznawcę na zlecenie strony nie jest opinią biegłego w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c. i może być co najwyżej wyrazem stanowiska strony" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 1999 r., sygn. akt III CKN 258/98). W rezultacie przedstawiony przez powoda kosztorys sporządzony przez Biuro Usług (...), nie może stanowić dowodu na okoliczność wysokości kosztów naprawy pojazdu marki S., o numerze rej. (...) J.

Powód w piśmie procesowym z dnia 05 listopada 2014 r. rozszerzył żądanie zawarte w pozwie i dodatkowo domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda Ł. K. kwoty 2.112,78 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 listopada 2014 r. do dnia zapłaty.

SĄD USTALIŁ I ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

W dniu 22 października 2012 r. w B. przy ul. (...)

C., kierująca pojazdem m-ki O. (...) o nr rej. (...) nie dopełniła obowiązku zachowania szczególnej ostrożności oraz nie utrzymała bezpiecznej odległości od jadącego przed nią w tym samym kierunku pojazdu m-ki N. (...) o nr rej. (...) prowadzonego przez E. L., która zatrzymała się przed pojazdem poprzedzającym pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) prowadzonym przez A. K., która zatrzymała się przed przejściem dla pieszych - w wyniku tego uderzyła ona w tył pojazdu N. (...), zaś ten siłą bezwładności uderzył pojazd S. (...) w następstwie czego A. K. doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej oraz skręcenia odcinka szyjnego, piersiowego i lędźwiowego kręgosłupa, które to obrażenia naruszyły sprawne funkcjonowanie jej organizmu na okres powyżej 7 dni.

Sąd Rejonowy w Mrągowie wyrokiem z dnia 15 lutego 2013 r., w sprawie VI K 138/13 ustalając, że oskarżona M. C. dopuściła się nie dopełnienia obowiązku zachowania ostrożności oraz nie utrzymania bezpiecznej odległości, warunkowo wobec niej umorzył postępowanie (k. 25).

Wskutek opisanego wyżej zdarzenia, w pojeździe marki S. (...) uszkodzeniu uległy tylny zderzak wspornik zderzaka tylnego, belka zderzaka (uszkodzenie ujawnione po zdemontowaniu zderzaka), listwa zderzaka - pęknięta, pokrywa bagażnika, poprzeczka,

fotel - tj. szkielet siedzenia kierowcy.

M. C. była ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w W. (akta szkody k. 56).

(...) S.A. z siedzibą w W. w związku ze zgłoszeniem szkody powstałej w pojeździe marki S. przeprowadził postępowanie likwidacyjne w celu wyjaśnienia okoliczności powstania i rozmiaru szkody oraz wypłacił kwotę 969,25 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu (akta szkody k. 56).

Pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) jest współwłasnością Ł. K. oraz W. K. (k. 13, akta szkody k. 56).

Umową z dnia 26 lutego 2014 r. W. K. scedował swoją wierzytelność wobec zakładu ubezpieczeniowego na Ł. K. (k. 13).

Przepis art. 436 k.c., odwołując się do regulacji normatywnej art. 435 k.c., określa odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną ruchem mechanicznego środka komunikacji. Jako regułę stanowi w § 1, że obowiązek naprawienia szkody obciąża na zasadzie ryzyka posiadacza pojazdu, który może zwolnić się z odpowiedzialności wyłącznie przez wykazanie okoliczności egzoneracyjnej, spośród określonych w art. 435 k.c. Jednak w częstych przypadkach szkód powstałych wskutek zderzenia się mechanicznych środków komunikacji oraz szkód wyrządzonych osobom przewożonym z grzeczności, przepis art. 436 § 2 k.c. obciąża posiadacza pojazdu odpowiedzialnością na zasadzie winy.

Podmiotem odpowiedzialnym za szkodę wyrządzoną ruchem mechanicznego środka komunikacji czyni komentowany przepis jego samoistnego posiadacza w chwili wyrządzenia szkody, a jeżeli oddał pojazd w posiadanie zależne – posiadacza zależnego. Natomiast zaostrożoną odpowiedzialnością określoną w art. 436 k.c. nie są obciążone inne osoby, które mogą faktycznie władać mechanicznym środkiem komunikacji, a więc ich dzierżyciele (niewładający pojazdem dla siebie). Nie zwalnia więc posiadacza pojazdu od odpowiedzialności na podstawie art. 436 k.c., jeżeli uszczerbek nastąpił podczas użycia przez kierowcę do osobistych celów samochodu powierzonego mu jako pracownikowi (por. wyrok SN z dnia 4 lutego 1970 r., II CR 527/69, OSN 1970, nr 11, poz. 202), chyba że nastąpiło zawładnięcie pojazdem przez pracownika, noszące cechy posiadania samoistnego (por. także pkt 8). Nie wyklucza to jednak możliwej odpowiedzialności dzierżycieli (np. władających pojazdem na podstawie umowy przechowania, zlecenia, stosunku pracy) wobec poszkodowanego na zasadach ogólnych (art. 415 k.c.), solidarnie z posiadaczem pojazdu (art. 436 w zw. z art. 441 k.c.). W przypadku dzierżyciela – pracownika posiadacza pojazdu znajdzie zastosowanie przepis art. 120 k.p.

Podstawowe znaczenie dla odpowiedzialności na podstawie art. 436 k.c. ma ustalenie, że szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z ruchem mechanicznego środka komunikacji (por. bliżej A. Rembieliński, Ruch samochodu jako przesłanka odpowiedzialności cywilnej za wypadek, *Palestra* 1963, z. 9). W judykaturze

i piśmiennictwie utrwalilo się stanowisko, które na użytek art. 436 k.c. bardzo szeroko definiuje ruch pojazdu. Najczęściej uważa się, że pojazd jest w ruchu od uruchomienia silnika aż do osiągnięcia zaplanowanego miejsca (celu podróży, planowanego postoju; por. wyrok SN z dnia 4 marca 1958 r., I CR 154/56, OSNCK 1960, nr 1, poz. 8). Jednak w zasadzie dla odpowiedzialności na podstawie art. 436 k.c. nie ma znaczenia, czy pojazd był fizycznie w ruchu, czy jego silnik pracował, czy w pojeździe znajdował się kierowca lub inne osoby.

Na podstawie art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest fakt, że sprawca zdarzenia drogowego, które miało miejsce w dniu 22 października 2012 r., był objęty ochroną ubezpieczeniową na podstawie umowy ubezpieczenia oc w (...) S.A. z siedzibą w W..

Sporny w sprawie był zakres powstałych uszkodzeń oraz wysokość kosztów naprawy pojazdu.

Zdaniem Sądu wskutek opisanego wyżej zdarzenia, w pojeździe marki S. (...) uszkodzeniu uległy tylny zderzak wspornik zderzaka tylnego, belka zderzaka (uszkodzenie ujawnione po zdemontowaniu zderzaka), listwa zderzaka - pęknięta, pokrywa bagażnika, poprzeczka, fotel - tj. szkielet siedzenia kierowcy.

Uszkodzenia w pojeździe powoda są uszkodzeniami charakterystycznymi dla kolizji powstałych w skutek najechania na tył przez inny pojazd. Pewne jest uszkodzenie fotela kierowcy w pojeździe powoda wskutek przedmiotowego zdarzenia. Z materiału dowodowego wynika, że uszkodzeniu w fotelu uległ mechanizm zębaty łączący siedzisko i oparcie fotela. Uszkodzenie fotela jest częstym przypadkiem na skutek najechania na tył pojazdu, których charakter uszkodzeń odpowiadał charakterowi uszkodzenia fotela pojazdu powoda. Dokumentacja fotograficzna obrazująca uszkodzenie współpracujących ze sobą elementów wielowypustowych (zębów) w sposób wyraźny wskazuje na ich niedawno powstałe ścięcie, co w połączeniu z wyliczeniami dotyczącymi sił działających na pojazd w czasie zderzenia - daje podstawę do twierdzenia, że do uszkodzenia fotela kierowcy doszło podczas przedmiotowego zdarzenia

W ocenie Sądu należało wymienić część dolną i górną fotela, ponieważ do uszkodzenia doszło na łączeniu elementów ruchomych. W takim wypadku jedynie wymiana dwóch współdziałających ze sobą elementów gwarantować będzie użytkownikowi bezpieczeństwo oraz gwarancję należytego wykonania naprawy fotela.

Analiza rynku lokalnego dla miasta K., który jest rynkiem porównywalnym do rynku lokalnego zamieszkiwanego przez powoda prowadzi do wniosku, że stawka w wysokości 45 zł, którą proponował pozwany, nie ma odzwierciedlenia w rzeczywistości. Na omawianym rynku nie ma żadnej firmy, która by stosowała taką stawkę przy naprawach w miesiącu październiku 2013 roku. Średnia stawka dla warsztatów dysponujących odpowiednią technologią zbliżoną do ASa wynosi średnio 90zł/rbh. Wynika z tego, że stawka stosowana przez warsztaty będące poza siecią ASa jest o około 30% niższa od stawki jakie stosują (...). Jak wskazują realia rynkowe, stawki w ASa zawsze były i są wyższe od stawek poza sieciami ASa. Zebrany materiał dowodowy nie daje podstaw do twierdzenia, że stawka w wysokości 90zł/rbh jest stawką zawyżoną. Dla zakładów będących poza siecią ASa średnia stawka dla rejonu K. wynosi 90zł/rbh, zaś dla ASa -130zł/rbh w miesiącu październik 2014 r.

Koszty naprawy pojazdu powoda należało ustalić w oparciu o ceny części oryginalnych, pochodzących od producenta pojazdu. Nierealne było wyliczenie wartości szkody z części "porównywalnej jakości", ponieważ niemożliwe było określenie, które z części odpowiadają jakościowo (materiałowo, wytrzymałościowo, technologicznym sposobem wykonania) częściom oryginalnym. Pod pojęciem części "porównywalnej jakości" kryje się szereg różnego rodzaju definicji "części o porównywalnej jakości". Jedną z takich

definicji brzmi: "części zamiennie o porównywalnej jakości" to części zamiennie, których

producent zaświadczył, że są one tej samej jakości, co komponenty, które są lub były stosowane do montażu danych pojazdów samochodowych" (źródło: (...) oznaczeń jakościowych P.) Jak wynika z definicji - producent tych części zaświadcza jedynie, że do produkcji części użył komponentów tej samej jakości - nie ma natomiast mowy o tym, w jakim procesie technologicznym została wykonana dana część, czy proces wykonania części odpowiada technologicznemu procesowi wytworzenia części oryginalnej. Proces technologiczny wykonania części jest bardzo istotny w procesie produkcji, ponieważ ma swoje późniejsze odzwierciedlenie w wytrzymałości elementów (ich jakości i trwałości).

Fakty te potwierdza materiał dowodowy zebrany w sprawie, a w szczególności zeznania świadków A. K. (k. 63 – 64), R. B. (k. 64) oraz opinia (k. 69 – 94, 110 – 125).

Zdaniem Sądu zeznania świadków były wiarygodne, ponieważ były logiczne i szczerze. Świadkowie w kategoriach i szczegółowych wypowiedziach, zrelacjonowali wszelkie fakty, mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zdaniem Sądu wartość spornego pojazdu w stanie nieuszkodzonym wyniosła kwotę 10.300 zł., zaś wysokość szkody w tym pojeździe wyniosła kwotę 8.108,86 zł.

Fakty te potwierdza materiał dowodowy zebrany w sprawie, a w szczególności opinia (k. 69 – 94, 110 – 125).

W ocenie Sądu opinia biegłego M. P. była wiarygodna. Sąd podzielił powyższą opinię, jako sporządzoną zgodnie z tezą dowodową, obowiązującymi przepisami oraz należycie i logicznie umotywowaną. Opinia została oparta o materiał dowodowy znajdujący się w sprawie oraz bogatą literaturę przedmiotu sprawy Biegły prawidłowo sporządził wycenę w systemie A. opartym o bazę danych zawierającą ceny transakcyjne na rynku polskim. Biegły w odpowiedzi na zastrzeżenia strony pozwanej do opinii również dokonał symulacji ruchu, co pozwoliło na precyzyjne oznaczenie stopnia i rozmiaru szkody.

Mając powyższe na uwadze 436 § 1 k.c. orzeczono jak w sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 ROZPORZĄDZENIA MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461), ponieważ pozwany przegrał sprawę, zaś strona powodowa złożyła szczegółowy spis kosztów.